

[Stinus]

egne ord – at den får et resultat, der svarer til vore interesser og vore målsætninger.

I modsætning til udenrigsministeren finder vi ikke, at en sådan politik vil være et brud med NATO-solidariteten, og vi kan ikke acceptere, at en selvstændig stillingtagen til problemerne og en anden opfattelse end f.eks. USA's skulle stille os uden for indflydelse i de europæiske forsvarsdrøftelser. Hvis dette virkelig skulle være tilfældet, bygger NATO-samarbejdet på et forkert grundlag.

Nør Christensen (CD):

Norden som atomvåbenfri zone er en dødfødt idé, sagde Norges statsminister, Kåre Willoch, til Jyllands-Posten søndag den 22. april 1984, i hvert fald så længe den ikke omfatter sovjetiske atomvåben på Kolahalvøen og i Østersøen. Jeg er helt enig med Norges statsminister, og jeg mistænker ikke den norske statsminister for at have læst min ordførertale ved den sidste sikkerhedspolitiske debat her i tinget. Ved læsning af netop denne ordførertale vil man kunne erkende enigheden.

For centrum-demokraterne er det aldeles afgørende, at der på intet tidspunkt sættes spørgsmålstegn ved vort medlemskab af NATO, og når vi går ind for medlemskab af NATO, må Danmark også leve op til de fælles målsætninger, som NATO-landene opstiller. Heldigvis – naturligvis, havde jeg nær sagt – har vi lov til at kritisere, men vi kan ikke forlange, at f.eks. USA skal gøre, som vi ønsker. Men en kendsgerning er det, at USA er den afgørende faktor i NATO. Uden USA kan NATO ikke bestå.

Jeg forstår på forespørgerne, at målet er en atomvåbenfri verden. Må jeg straks forsikre, at jeg er aldeles enig i denne målsætning, men tror man ikke fra forespørgerne side, at det er håbløst, som forespørgerne siger, at anmode om forpligtende tilsagn om strengt at respektere zonen status ved ikke-brug af kernefysiske våben i zonen? De historiske kendsgerninger viser noget andet, viser, at overholdelse af aftaler ikke bliver fulgt. Derfor er det forkert, når hr. Lasse Budtz mener, at det er en gammeldags tankegang, når man har en drøm om militær overlegenhed. De rige vestlige lande har naturligvis en drøm om en militær overlegenhed for

på den måde at undgå en krig. NATO er ikke oprettet for at angribe Øst.

Fredsbevægelserne har naturligvis haft en alt for stor indflydelse i nogle partier, og vi advarer imod specielle, naive fredsvener. Fortidens erfaringer, som jeg sagde før, viser klart, at fred ikke opnås bare ved at være fredelig og bede andre om fred. Kun ved fælles optræden gennem det etablerede NATO-samarbejde kan et lille og militært set svagt land som Danmark opnå garantier imod at blive afhængig af eller måske endog i værste tilfælde opløst af en så stor nabo som Sovjetunionen. Den skæbne, som en lang række af Sovjets naboer måtte lide efter anden verdenskrig, er en kraftig advarsel til os alle.

Der foregår en alt for ensidig nedrakning af USA, men jeg må også for sandhedens skyld erkende, at der på det seneste er ved at komme nye toner. Jeg synes, nedrakningen er blevet mere alsidig. Ellers kunne man godt forestille sig, at det var 1. maj-kuller eller noget andet, pubertetsproblemer eller forårskuller, om man vil.

Hvad angår INF-forhandlingerne, må jeg henvise til, hvad udenrigsministeren sagde i sin redegørelse den 1. december 1983 i anledning af den forespørgsel, som var stillet om INF, nemlig at ansvarlighed og gensidighed må forudsætte, at forhandlingerne genoptages snarest muligt. Våbenkontrol er for vigtigt et spørgsmål til, at der burde være råd til at lade dem hvile. NATO-landene har da også for deres del for længst erklæret sig beredt til under alle omstændigheder at videreføre forhandlingerne. Det var regeringens opfattelse dengang, og det er den samme opfattelse, regeringen har i dag.

Det mest sørgelige er, at forhandlingerne ikke er blevet genoptaget. Heller ikke lederskiftet i Sovjetunionen synes, jfr. interviewet med generalsekretær Tjernenko i Pravda den 9. april 1984, at have medført, at Sovjetunionen har ændret sin afvisning af en genoptagelse af forhandlingerne, medmindre – som både Andropov og Tjernenko har sagt det – USA og de andre NATO-lande, der optræder på linje med USA, tager skridt til at genoprette den situation, der eksisterede før den påbegyndte stationering af de nye amerikanske raketter i Vesteuropa.

Man kan spørge sig selv, hvad der i så fald ville være at forhandle om. Svaret er